

DE DRUIDE

Hugo Lambrechts-Augustijns

Het woord 'druïde' is van Keltische oorsprong. Het tweede bestanddeel van het stamwoord 'dru-wid' bevat de Indo-Germaanse woord 'weid', wat 'weten' betekent¹. Het eerste deel wordt in verband gebracht met het Griekse 'drus', of 'eik'. In de druïdencultus waren eiken heilige bomen. Door zijn majestueuze voorkomen en lange levensduur staat de eik symbool voor de begrippen 'groot' en 'overvloed'. In overdrachtelijke zin betekent 'druïde' dan: 'hij die een grote of grondige kennis bezit'. Geen enkele klassieke schrijver duidt de druïde aan met de term 'priester'. Het druïdendom is geen religie. Plinius Major (eerste eeuw v.C.) noemt in zijn *Naturalis Historia* de druïden natuurwetenschappers, artsen, tovenaars, geschiedkundigen, rechters, filosofen, dichters, musici, astronomen en astrologen. Hij vermeldt dat hun belangrijkste ritueel erin bestond om op elke zesde dag van de maancyclus de heilige maretak met een gouden sikkels af te snijden. Daarna werden twee witte stieren geofferd. De maretak is een kale, altijd groene struik en gold voor de Kelten als een symbool van eeuwig leven en overvloed. Er bestonden zowel mannelijke als vrouwelijke druïden. De Kelten schreven zelf niets neer, zodat we ons moeten baseren op de Romeinse literatuur. De Romeinen vreesden de invloed van de druïden en paktten hen hard aan. Tegen de tijd dat de Kelten zelf hun kennis op schrift stelden, waren ze tot het Christendom bekeerd en stonden de druïden bij de Kelten zelf in een minder goed daglicht.

¹ Vergelijk met het Oudfranse 'witon', het Gotische 'witan' en het Oudnoors 'vita'.